

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt torsdag den 6. marts 2025

Sag BS-25052/2024-HJR

A
(advokat Johan Hartmann Stæger, beskikket)

mod

B
(advokat Klaus S. Jørgensen, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Familieretten i Holbæk den 12. december 2023 (BS-55946/2023-HBK) og af Østre Landsrets 9. afdeling den 5. marts 2024 (BS-61216/2023-OLR).

I påkendelsen har deltaget fem dommere: Poul Dahl Jensen, Hanne Schmidt, Jan Schans Christensen, Rikke Foersom og Peter Mørk Thomsen.

Påstande

Kærende, A, har påstået stadfæstelse af familierettens kendelse, således at barnet, C, tilbagegives til ham i Ukraine.

Indkærede, B, har påstået stadfæstelse af landsrettens kendelse, således at tilbagegivelse af C til faderen i Ukraine nægtes.

Sagsfremstilling

B og A er forældre til sønnen C, der er født den 8. juni 2021. De var på dette tidspunkt bosiddende i Ukraine.

Efter aftale med A flyttede B og C i marts 2022 til Polen sammen med Bs andet barn, hvor de boede først hos As mor og efterfølgende på et pensionat.

I december 2022 flyttede B og C sammen med hendes andet barn til Danmark.

Den 9. august 2023 anmodede A via den ukrainske centralmyndighed om tilbagegivelse af C i medfør af Haagerkonventionen af 1980 om de civile retlige virkninger af internationale barnebortførelser. Social-, Bolig- og Ældreministeriet anmodede den 10. november 2023 Familieretten i Holbæk om at tage stilling til spørgsmålet om tilbagegivelse.

Familieretten afsagde den 12. december 2023 sålydende kendelse:

"Familierettens bemærkninger og afgørelse

Parterne og C er alle ukrainske statsborgere. Det kan på baggrund af oplysningerne fra den ukrainske centralmyndighed lægges til grund, at parterne har fælles forældremyndighed over C.

Efter parternes forklaringer lægges det til grund, [at] de alle havde fast bopæl i Ukraine, indtil B omkring 1. marts 2022 sammen med C tog ophold i Polen. Dette skete med As samtykke.

Efter forklaringerne skyldes opholdet i Polen begge parters ønske om at beskytte C, da Ukraine i februar 2022 blev invaderet. A har forklaret, at opholdet i Polen var tænkt som et midlertidigt ophold, der skulle vare så længe, der var krig i Ukraine. B har forklaret, at de ikke aftalte, hvor længe opholdet i Polen skulle vare, da de ikke vidste, hvad der ville ske. På denne baggrund lægger retten til grund, at opholdet i Polen for begge parters vedkommende reelt var tænkt som et midlertidigt ophold grundet krigen i Ukraine. C opholdt sig i Polen fra omkring marts 2022 til 28. december 2022, hvor B indrejste til Danmark sammen med ham. Cs ophold i Polen havde derfor en sådan midlertidig karakter, at han ikke opnåede ny bopæl i Polen. Han bevarede i denne periode sin bopæl i Ukraine.

Det kan efter begges forklaringer lægges til grund, at A ikke har givet udtrykkeligt samtykke til, at B tog C med til Danmark. Efter forklaringerne lægger retten til grund, at han fra sin søster blev gjort bekendt med flytningen til Danmark, og at han i hvert fald frem til maj 2023 fortsat havde videokontakt med C. Parterne er uenige om, hvorvidt A udtrykkeligt overfor B har givet udtryk for, at han ikke ville give samtykke til opholdet i Danmark. B har imidlertid ikke godtgjort, at der fra As side er udvist en sådan adfærd, at det må lægges til grund, at han stiltiende har samtykket i opholdet. Efter en samlet vurdering må det lægges til grund, at han hverken udtrykkeligt eller stiltiende har samtykket i, at C opholder sig i Danmark.

Der var derfor tale om en ulovlig bortførelse af C, jf. lov om international fuldbyrdelse af forældremyndighedsafgørelser § 10, stk. 2.

C skal herefter som udgangspunkt tilbagegives.

Det forhold, at B på et tidspunkt skiftede adresse i Polen, findes at ligge inden for det samtykke, der var givet til ophold i Polen. Dette var derfor ikke en ulovlig bortførelse. Der var først tale om en ulovlig bortførelse eller tilbageholdelse fra den 28. december 2022, hvor B sammen med C tog ophold i Danmark.

Det kortvarige ophold i Ukraine fra den 6. februar 2023 til den 7. februar 2023 vurderes ikke at have betydning for sagen.

A indgav anmodning om hjælp til at få C tilbagegivet den 9. august 2023.

Tilbagegivelse kan derfor ikke nægtes efter lov om international fuldbyrdelse af forældremyndighedsafgørelser § 11, stk. 1, nr. 1.

C er i dag 2 år og 6 måneder. Retten vurderer derfor ikke, at han har en sådan alder og modenhed, at han vil kunne give udtryk for sin egen holdning til spørgsmålet. Allerede af den grund vil tilbagegivelse heller ikke kunne nægtes efter lov om international fuldbyrdelse af forældremyndighedsafgørelser § 11, stk. 1, nr. 3.

Der er ikke i sagen oplyst omstændigheder, der vil kunne give grundlag for at nægte tilbagegivelse efter lov om international fuldbyrdelse af forældremyndighedsafgørelser § 11, stk. 1, nr. 4.

Det afgørende er derfor, om tilbagegivelse kan nægtes efter § 11, stk. 1, nr. 2.

Der er fortsat krig i Ukraine. Efter oplysningerne i sagen opholder A sig imidlertid ca. 700 km fra frontlinien. A har forklaret, at der er jævnlige luftalarmer, men der opretholdes en efter omstændighederne almindelig hverdag. B har ikke godtgjort, at forholdene i det pågældende område i Ukraine er af en sådan karakter, at tilbagegivelse af den grund skal nægtes.

C er 2 år og 6 måneder. Han var 9 måneder, da han sidst så A, og han har siden alene haft kontakt med ham via telefon og facetime. Det kan

imidlertid efter parternes forklaringer lægges til grund, at han kender sin far, og at de har en vis relation.

Uanset hans alder og tilknytning til sin mor, og uanset at der fortsat er krig i Ukraine, er det herefter ikke godtgjort, at der er alvorlig risiko for, at en tilbagegivelse vil skade hans sjælelige eller legemlige sundhed eller på anden måde sætte ham i en situation, som han ikke skal tåle.

Betingelserne for at nægte tilbagegivelse efter lov om international fuldbyrdelse af forældremyndighedsafgørelser § 11, stk. 1, nr. 2, er således heller ikke godtgjort.

Familieretten følger derfor As anmodning.”

Ved kendelse af 5. marts 2024 ændrede landsretten familierettens afgørelse, således at C ikke skulle tilbagegives til faderen i Ukraine. Af kendelsen fremgår følgende:

”Sagen angår, om parternes søn, C, der i dag er 2 år og 9 måneder, efter reglerne i børnebortførelsesloven skal tilbagegives til sin far, A, der bor i Ukraine.

Efter parternes forklaringer og sagens øvrige oplysninger lægger landsretten til grund, at parterne grundet konflikter ikke boede fast sammen i Ukraine, efter at sønnen C blev født. I februar 2022 havde parterne en konflikt, som førte til, at politiet blev tilkaldt. A fik i den forbindelse et tilhold, hvorefter han i 10 dage ikke måtte være i hjemmet. B har herom forklaret, at A forsøgte at kvæle hende. A har ikke ønsket at afgive forklaring om episoden men oplyst, at der var tale om misforståelser, som førte til en konflikt. Kort efter at krigen i Ukraine brød ud, flyttede B efter parternes fælles aftale til Polen i marts 2022, hvor hun først boede sammen med As mor. Fra juni 2022 boede B sammen med sønnen på et pensionat i Polen, hvorefter hun sammen med sønnen i december 2022 rejste til Danmark. De bor nu i Danmark på et flygtningecenter.

Efter oplysningerne i sagen lægger landsretten endvidere til grund, at A ikke siden marts 2022 har set sin søn, men i perioder haft kontakt med ham.

Der skal først tages stilling til, om sønnen C ulovligt er ført her til landet, jf. børnebortførelseslovens § 10, stk. 1.

Landsretten tiltræder af de grunde, der er anført af familieretten, at C hverken i forbindelse med flytningen eller efterfølgende under opholdet i Polen har opnået bopæl i Polen i den forstand, som begrebet må forstås efter Haagerkonventionens artikel 3. C havde således bopæl i Ukraine, da han i december 2022 rejste til Danmark med sin mor.

Landsretten finder efter en helhedsvurdering heller ikke, at sønnen kan anses for at have opnået bopæl i Danmark i den forstand, som begrebet må forstås efter Haagerkonventionens artikel 3.

Herefter, og da landsretten ud fra sagens omstændigheder finder, at A ikke kan anses for at have givet samtykke til, at C opholder sig i Danmark, er der ikke grundlag for at nægte sagen fremme i medfør af børnebortførelseslovens § 10.

Landsretten finder ligesom familieretten, at bortførelsen til Danmark skal regnes fra ultimo december 2022, hvor B tog ophold i Danmark, og at der derfor ikke er grundlag for at nægte tilbagegivelse i medfør af børnebortførelseslovens § 11, nr. 1, men landsretten finder, at der er grundlag for at nægte tilbagegivelse i medfør af børnebortførelseslovens § 11, nr. 2, da landsretten efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder finder, at en tilbagegivelse vil sætte C i en situation, som han ikke bør tåle.

Landsretten ændrer derfor familierettens kendelse, således at C ikke skal tilbagegives til A i Ukraine.”

Retsgrundlag

§ 10 og § 11 i lov om international fuldbyrdelse af forældremyndighedsafgørelser mv. (børnebortførelsesloven) lyder således:

”§ 10. Børn, som ulovligt er ført her til landet eller ulovligt tilbageholdes her, skal efter anmodning tilbagegives, hvis barnet umiddelbart før bortførelsen eller tilbageholdelsen havde bopæl i en stat, som har tiltrådt Haagerkonventionen.

Stk. 2. En bortførelse eller tilbageholdelse er ulovlig, hvis:

- 1) handlingen strider mod forældremyndighedsindehaverens rettigheder, uanset om de tilkommer personer, en institution eller en anden myndighed i fællesskab eller alene ifølge loven i den stat, hvor barnet havde bopæl umiddelbart før bortførelsen eller tilbageholdelsen, og
- 2) rettighederne udøvedes på det tidspunkt, hvor barnet blev bortført eller blev tilbageholdt, eller de fortsat ville være udøvet, hvis den ulovlige handling ikke var foretaget.

§ 11. Tilbagegivelse efter § 10, stk. 1, kan nægtes, hvis:

- 1) der på tidspunktet for indgivelsen af tilbagegivelsesansøgningen til familieretten er gået 1 år siden bortførelsen eller tilbageholdelsen, og barnet er faldet til i sine nye omgivelser,
- 2) der er en alvorlig risiko for, at tilbagegivelsen vil være til skade for barnets sjælelige eller legemlige sundhed eller på anden måde sætte det i en situation, som det ikke bør tåle,
- 3) barnet selv modsætter sig tilbagegivelsen og barnet har nået en sådan alder og modenhed, at der bør tages hensyn til dets mening, eller
- 4) tilbagegivelsen ikke vil være forenelig med grundlæggende principper her i landet til beskyttelse af menneskelige friheder og rettigheder."

I de specielle bemærkninger til bestemmelserne hedder det bl.a. (Folketingstidende 1990-91 (1. samling), tillæg A, lovforslag nr. L 14, sp. 373 ff.):

"Til § 10

...

Til stk. 2

Stk. 2 indeholder en opregning af betingelserne for at anse en bortførelse eller tilbageholdelse for ulovlig.

Efter *nr. 1* anses en bortførelse eller tilbageholdelse for ulovlig, hvis den strider mod den ret til at bestemme over barnet, som tilkommer en forældremyndighedsindehaver eller nogen anden ifølge loven i den stat, hvor barnet havde bopæl umiddelbart før bortførelsen eller tilbageholdelsen.

Indehaveren kan være såvel en fysisk som en juridisk person, f.eks. en institution, som har fået overført forældremyndigheden. Bestemmelsen er også anvendelig, hvis der er fælles forældremyndighed, og den ene af indehaverne uden den andens samtykke bortfører eller tilbageholder barnet, under forudsætning af at handlingen kan betegnes som ulovlig.

...

Et formål med konventionen er, at den skal beskytte børn mod at blive fjernet fra deres vanlige miljø, hvortil de har en social og følelsesmæssig tilknytning. Dette fremgår bl.a. af kravet i *nr. 2* om, at den, som har forældremyndigheden, også faktisk skal have udøvet retten på det tidspunkt, hvor barnet blev bortført eller tilbageholdt. Imidlertid foreligger der en formodning for, at den, som havde forældremyndigheden, også i praksis udøvede denne. Det er ingen betingelse for udøvelsen, at barnet

og den, der har forældremyndigheden, også har boet sammen. Barnet kan f.eks. på grund af uddannelse eller sygdom have boet uden for hjemmet.

Både spørgsmålet om, hvem der havde forældremyndigheden, og spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en ulovlig bortførelse eller tilbageholdelse, beror på loven i den stat, hvor barnet havde bopæl umiddelbart før bortførelsen eller tilbageholdelsen...

Ved behandlingen af en anmodning om tilbagegivelse af et bortført barn skal fogedretten ikke foretage en prøvelse af spørgsmålet om, hvem der bør have forældremyndigheden. Formålet med konventionen er netop, at dette spørgsmål skal prøves og afgøres af domstolene i det land, hvor barnet havde sin bopæl, før bortførelsen fandt sted. Heller ikke det forhold, at den, som opholder sig her i landet med barnet, har forældremyndigheden efter dansk ret direkte efter loven eller i henhold til en dansk afgørelse eller en udenlandsk afgørelse, der er gyldig her i landet, er til hinder for, at der træffes afgørelse om tilbagegivelse af barnet. Haagerkonventionens artikel 17 åbner dog mulighed for, at de hensyn, der ligger til grund for en eventuel dansk afgørelse om forældremyndighed, også kan tillægges betydning ved afgørelsen af, om tilbagegivelse skal ske.

Ved behandlingen af en anmodning om tilbagegivelse af et bortført barn skal fogedretten tage stilling til, om bortførelsen eller tilbageholdelsen er ulovlig i lovens forstand. Ved denne prøvelse skal fogedretten vurdere spørgsmålet i forhold til loven i det land, hvor barnet havde bopæl umiddelbart før bortførelsen eller tilbageholdelsen.

Til § 11

Bestemmelsen indeholder en opregning af forhold, der kan begrunde, at tilbagegivelse efter Haagerkonventionen nægtes, selv om der foreligger en ulovlig bortførelse eller tilbageholdelse af et barn.

Nr. 1 gør det muligt for fogedretten at nægte tilbagegivelse af et barn, hvis dette er faldet til i sine nye omgivelser. Denne nægtelsesmulighed foreligger kun i de tilfælde, hvor der er gået 1 år siden bortførelsen eller tilbageholdelsen. Tiden regnes fra tidspunktet for bortførelsen eller tilbageholdelsen og til indgivelsen af tilbagegivelsesansøgningen til fogedretten. Tidspunktet for fogedrettens afgørelse er uden betydning. Er barnet ulovligt tilbageholdt, regnes fristen fra det tidspunkt, hvor barnet skulle have været bragt tilbage til forældremyndighedsindehaveren.

Efter *nr. 2* kan tilbagegivelsen nægtes, hvis der er en alvorlig risiko for, at tilbagegivelsen vil være til skade for barnets sjælelige eller legemlige sundhed eller på anden måde sætte det i en situation, som det ikke bør tåle. Vurderingen af, om en sådan risiko kan anses at foreligge, må ske på grundlag af objektive forhold. Det er ikke en betingelse, at risikoen for barnet er umiddelbar foreliggende. Efter bestemmelsen kan nægtelse endvidere ske, hvis tilbagegivelsen på anden måde vil sætte barnet i en situation, som det ikke bør tåle.

...

Bestemmelsen i *nr. 4* indebærer, at tilbagegivelse nægtes, hvis denne ikke vil være forenelig med grundlæggende principper her i landet til beskyttelse af menneskelige friheder og rettigheder. Bestemmelsen må anses for en særlig ordre public klausul med begrænset rækkevidde, således at den alene kan komme til anvendelse i ekstraordinære undtagelsituationer."

Af Haagerkonventionen af 1980 om de civilretlige virkninger af internationale barnebortførelser fremgår bl.a.:

"De stater, som har undertegnet denne konvention, og som er fast overbeviste om, at hensynet til, hvad der er bedst for barnet, er af største vigtighed ved spørgsmål om forældremyndighed, ønsker at beskytte børn på internationalt plan mod de skadelige virkninger af ulovlig bortførelse eller tilbageholdelse og at etablere fremgangsmåder for at sikre, at børnene umiddelbart tilbagegives til den stat, hvor de har bopæl, samt at sikre beskyttelse af samværsret, har besluttet at indgå en konvention herom, og er blevet enige om følgende bestemmelser:

...

Artikel 3

Bortførelse eller tilbageholdelse af et barn skal anses for ulovlig, hvis:

- a. den strider mod de rettigheder, som tilkommer en person, en institution eller en anden myndighed som forældremyndighedsindehaver, enten i fællesskab eller alene, ifølge loven i den stat, hvor barnet havde bopæl umiddelbart før bortførelsen eller tilbageholdelsen; og
- b. disse rettigheder faktisk blev udøvet, enten i fællesskab eller alene, da bortførelsen eller tilbageholdelsen fandt sted, eller ville være blevet udøvet, hvis ikke bortførelsen eller tilbageholdelsen var sket.

Forældremyndigheden som nævnt i denne artikels litra a kan i første række støttes på loven eller på en retlig eller administrativ

afgørelse, men også på aftale, som har retlig gyldighed ifølge loven i den pågældende stat.

...

Artikel 8

Enhver person, institution eller anden myndighed, som gør gældende, at et barn er blevet bortført eller tilbageholdt i strid med forældremyndigheden, kan anmode enten centralmyndigheden i den stat, hvor barnet har bopæl, eller centralmyndigheden i enhver anden kontraherende stat om bistand til at sikre, at barnet tilbagegives.

...

Artikel 12

Hvis et barn er blevet ulovligt bortført eller tilbageholdt som angivet i artikel 3, og hvis der, da sagen blev indledt ved den judicielle eller administrative myndighed i den kontraherende stat, hvor barnet befinder sig, er gået mindre end ét år fra den dag, da den ulovlige bortførelse eller tilbageholdelse fandt sted, skal den pågældende myndighed bestemme, at barnet straks skal gives tilbage.

Også i de tilfælde, hvor sagen er blevet indledt efter udløbet af den periode på et år, der er nævnt i foregående stykke, skal den judicielle eller administrative myndighed bestemme, at barnet skal gives tilbage, medmindre det godtgøres, at barnet er faldet til i sine nye omgivelser.

...

Artikel 13

Uanset bestemmelserne i den foregående artikel, har den judicielle eller administrative myndighed i modtagerstaten ikke pligt til at bestemme, at barnet skal tilbagegives, hvis den person, institution eller anden myndighed, som modsætter sig tilbagegivelsen, godtgør at:

- a. den person, institution eller anden myndighed, som drog omsorg for barnet person, ikke faktisk udøvede forældremyndigheden, da bortførelsen eller tilbageholdelsen fandt sted, eller havde samtykket i eller efterfølgende affundet sig med bortførelsen eller tilbageholdelsen; eller
- b. der er en alvorlig risiko for, at tilbagegivelsen vil udsætte barnet for fysisk eller psykisk skade eller på anden måde sætte barnet i en situation, som det ikke bør tåle.

...

Artikel 20

Tilbagegivelse af barnet efter bestemmelserne i artikel 12 kan nægtes, såfremt det ikke ville være foreneligt med grundlæggende principper i

den anmodede stat til beskyttelse af menneskelige friheder og rettigheder.”

Anbringender

A har anført navnlig, at C har sit sædvanlige opholdssted i Ukraine, jf. børnebortførelseslovens § 10, stk. 1. C har ikke sædvanligt opholdssted i Polen, og da han som far ikke har samtykket til opholdet i Danmark, har C heller ikke sædvanligt opholdssted her i landet.

Forældrene har fælles forældremyndighed, og det strider mod hans rettigheder som forældremyndighedsindehaver, at moderen er rejst til Danmark med C uden hans samtykke. B har derfor ulovligt bortført C, hvorfor han skal tilbagegives efter børnebortførelseslovens § 10, stk. 2, jf. stk. 1.

Tilbagegivelse kan ikke nægtes efter børnebortførelseslovens § 11. B har ikke løftet bevisbyrden for, at der består en alvorlig risiko for, at tilbagegivelsen vil være til skade for Cs sjælelige eller legemlige sundhed eller på anden måde sætte ham i en situation, som han ikke bør tåle, jf. § 11, nr. 2. Han har opretholdt kontakten med C, og de har fortsat en tæt og god relation. C har givet udtryk for, at han gerne vil hjem til sin far. Han var en aktiv og nærværende far for C, indtil krigen i Ukraine førte til, at B rejste til Polen sammen med sønnen. Sikkerhedssituationen i Ukraine udgør ikke en alvorlig risiko efter § 11, nr. 2.

B har anført navnlig, at A har accepteret, at C er flyttet og nu opholder sig i Danmark. A havde kendskab til hendes flytning til Danmark med C og reagerede ikke på dette de første syv måneder efter flytningen. Sagen bør derfor nægtes fremme efter børnebortførelseslovens § 10.

Tilbagegivelse af C vil desuden kunne nægtes efter børnebortførelseslovens § 11. Tilbagegivelse vil sætte ham i en situation, som han ikke bør tåle, jf. § 11, nr. 2. C, der er 3 år og 9 måneder, har ingen relation til sin far, og han kan ikke huske, at han har været i Ukraine. C har kun boet sammen med sin far i fire måneder, og de har aldrig boet alene sammen. Sikkerhedssituationen i Ukraine er af en sådan karakter, at hun ikke for tiden – også af hensyn til sit andet barn – vil kunne vende tilbage til Ukraine sammen med C.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstilling

B og A, der begge er ukrainske statsborgere, er forældre til C, der er født den 8. juni 2021. A boede efter Cs fødsel i perioder sammen med B og C i Ukraine. Som følge af Ruslands invasion af Ukraine i februar 2022 aftalte de, at B skulle flytte til Polen med C, der da var ca. 9 måneder. Hun og barnet flyttede herefter

sammen med hendes andet barn i marts 2022 til Polen, og i december 2022 flyttede de til Danmark.

Faderen bor fortsat i den vestlige del af Ukraine. Han havde indtil maj 2023 videokontakt med C. Kontakten blev afbrudt, men senere genoptaget. I august 2023 anmodede faderen om at få udleveret barnet i henhold til Haagerkonventionen af 1980 om de civile retlige virkninger af internationale barnebortførelser.

Sagen angår, om C, der nu er 3 år og 9 måneder, efter reglerne i børnebortførelsesloven skal tilbagegives til sin far i Ukraine.

Børnebortførelseslovens § 10

Efter børnebortførelseslovens § 10, stk. 1, skal børn, som ulovligt er ført her til landet eller ulovligt tilbageholdes her, efter anmodning tilbagegives til den, som barnet tilbageholdes fra, hvis barnet umiddelbart før bortførelsen eller tilbageholdelsen havde bopæl i en stat, som har tiltrådt Haagerkonventionen om barnebortførelser. Efter stk. 2 er en bortførelse eller tilbageholdelse ulovlig, hvis handlingen strider mod forældremyndighedsindehaverens rettigheder ifølge loven i den stat, hvor barnet havde bopæl umiddelbart før bortførelsen eller tilbageholdelsen.

Højesteret tiltræder af de grunde, som er anført af landsretten, at C må anses for at have bopæl i Ukraine i den forstand, som bopælsbegrebet må forstås efter Haagerkonventionens artikel 3, og at A ikke kan anses for at have givet samtykke til eller affundet sig med, at C opholder sig i Danmark.

Højesteret tiltræder herefter, at der er tale om en børnebortførelse eller ulovlig tilbageholdelse efter børnebortførelseslovens § 10, og at C som udgangspunkt skal tilbagegives til faderen i Ukraine.

Børnebortførelseslovens § 11

Børnebortførelseslovens § 11 indeholder en opregning af forhold, der kan begrunde, at tilbagegivelse efter Haagerkonventionen nægtes, selv om der foreligger en ulovlig bortførelse eller tilbageholdelse af et barn.

Efter § 11, nr. 2, kan tilbagegivelse af barnet nægtes, hvis der er en alvorlig risiko for, at tilbagegivelsen vil være til skade for barnets sjælelige eller legemlige sundhed eller på anden måde sætte barnet i en situation, som det ikke bør tåle.

Som nævnt rejste B efter parternes fælles aftale fra Ukraine til Polen sammen med C, da han var 9 måneder, og han har ikke siden boet sammen med A. Faderen har efterfølgende via bl.a. videosamtaler haft en vis kontakt til C, der nu er 3 år og 9 måneder.

Højesteret lægger til grund, at C har en meget tæt tilknytning til moderen, som er hans primære omsorgsperson, og som på grund af forholdene i Ukraine og hensynet til hendes andet barn ikke uden videre vil kunne rejse med C til Ukraine, hvis han tilbagegives til faderen. På denne baggrund og under hensyn til længden af Cs ophold her i landet og hans begrænsede kontakt til faderen tiltræder Højesteret, at tilbagegivelse af C vil sætte ham i en situation, som han ikke bør tåle.

As anmodning om tilbagegivelse af C tages derfor ikke til følge, jf. børnebortførelseslovens § 11, nr. 2.

Konklusion

Højesteret stadfæster landsrettens kendelse.

THI BESTEMMES:

Landsrettens kendelse stadfæstes.

Ingen af parterne skal betale sagsomkostninger for Højesteret til den anden part eller til statskassen.